

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Gál Gedeon jogtanácsos által képviselt felperesnek dr. Pozsgai Mária ügyvéd által képviselt alperes ellen 34.869.180 forint és késedelmi kamatai vételár megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2008. október 1-jén kelt 11.G.40.838/2007/10. számú ítélete ellen az alperes részéről 12. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget, és az adóhatóság külön felhívására 900.000 (kilencszázezer) forint jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

2006. április, május és június hónapban az alperes különféle acéltermékeket vásárolt a felperestől összesen 34.869.180 forint értékben. A felperes a raktáron lévő árukészletéből szolgálta ki az alperest, a szállítóleveleket az alperes, illetve az általa megbízott személy aláírta, s a szállítólevelek alapján a felperes kiállította a számláit, azokat megküldte az alperesnek. Miután az áruk ellenértékét az alperes nem fizette meg, ezért a felperes 2006. július 21-én kelt levelében felszólította a tartozásai megfizetésére. Az alperes a 2006. augusztus 29-én kelt válaszlevelében az összesen 34.869.180 forint tartozást a levelében részletezett ütemezés szerint vállalta teljesíteni, ennek ellenére az acéltermékek ellenértékét nem fizette meg.

A felperes keresetében a Ptk. 365. §-ára hivatkozással kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 34.869.180 forint és ennek 2006. július 18-tól járó késedelmi kamatai, és a lerótt eljárási illeték megfizetésére. Keresetleveléhez csatolta a kérelmének ténybeli alapját képező számlákat és szállítóleveleket (3/F/1-13.), valamint az alperes 2006. augusztus 29-én kelt levelét (3/F/14.), amelyben az összesen 34.869.180 forint tartozását elismerte, s azt vállalta megfizetni.

Az alperes alapvetően arra hivatkozással kérte a kereset elutasítását, hogy a felperesnek kell bizonyítania a peres felek közötti szerződés létrejöttét, annak tartalmát; az árban, a mennyiségben és a szállítási határidőben való megállapodás tényét. A rendelkezésre álló okiratok - álláspontja szerint - a fenti tények bizonyítására nem alkalmasak. A felperes által hivatkozott okirat pedig tartozás-elismerő nyilatkozatként nem értékelhető, mert abban sem a követelés jogcíme, sem esedékessége megjelölve nincs. Az alperes kifogásolta, hogy a 2006. április 19-i és a 2006. május 9-i szállítóleveleken nem az alperes cégbélyegzőjének a lenyomata szerepel, állítva; az átvevő személye ismeretlen. Védekezésésként adta elő továbbá; a felperes mindösszesen két megrendelést tudott csatolni, amelyek közül az egyik árat nem tartalmaz, és mindkét megrendelés, a ...i, illetve a ... Irodaház építkezés felperesi visszaigazolásában eltérő anyagmennyiség szerepel.

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 34.869.180 forintot és annak 2006. július 18. napjától a kifizetésig járó, a rendelkező részben írt mértékű késedelmi kamatát, valamint 900.000 forint perköltséget. Határozata indokolásában megállapította, hogy a 3/F/14. sorszám alatt csatolt okirat; az alperes 2006. augusztus 29-én kelt levele tartalmát tekintve kifejezetten tartozás-elismerésnek minősül; pontosan tartalmazza a tartozás összegét, amely megegyezik a felperes számláinak, valamint a perben érvényesített követelésének az összegével, és nincs jelentősége a tartozás jogcímének, illetve annak, hogy a levél nem jelöli meg az egyes számlák esedékességét. A Ptk. 242. §-ának (1) és (2) bekezdésében foglalt rendelkezésekből következően az alperes tartozásának jogcíme az eredeti jogcím maradt, ami a felperes számláiból egyértelműen kitűnik, a törvény nem kíván az írásbeli formán túl olyan tartalmi elemeket, amelyre az alperes hivatkozik. Az alperes elismerő levele ettől függetlenül tartalmazza, hogy a felperes a 34.869.180 forint összegű követelésének a kiegyenlítését 2006. augusztus 10-ig kérte, míg az alperes annak 2006. október 31-ig részletekben történő megfizetését vállalta. Ezzel szemben az alperes az elsőfokú bíróságnak a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében írt

tájékoztatása ellenére bizonyítékot nem csatolt arra vonatkozóan, hogy tartozása nem áll fenn, és bizonyítási indítványt sem terjesztett elő. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság a Ptk. 365. §-a és a 300. §-ban foglaltak szerint marasztalta az alperest, és kötelezte a felperes által érvényesített vételár és kamatai megfizetésére (Ptk. 301. §, Ptk. 301/A. §), a kamatfizetés kezdő időpontját a kérelemnek megfelelően, az utolsó számla esedékességét követő napban határozta meg. Ítélete indokolásában részletesen kifejtette, hogy a felperes a csatolt okiratokkal megfelelően bizonyította a kereseti követelésének a jogalapját és összecszerűségét.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezést terjesztett elő, amelyben a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Állítása szerint az elsőfokú bíróság a becsatolt okiratokat tévesen értelmezte, és a kereseti kérelemnek úgy adott helyt, hogy a felperes a követelésének a jogalapját kétséget kizáróan nem igazolta, ezért az elsőfokú bíróság ítélete iratellenes, s teljes egészében megismételte az első fokú eljárásban tett előadását.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárás eredménye alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges mértékben tisztázta a tényállást, és megalapozott döntést hozott.

A Ptk. 242. §-ának (1) bekezdése szerint a tartozás elismerése a tartozás jogcímét nem változtatja meg, de az elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy tartozása nem áll fenn, bírósági úton nem érvényesíthető, vagy a szerződés érvénytelen. A (2) bekezdés előírja; a tartozás-elismerés a másik félhez intézett írásbeli nyilatkozattal történik.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan állapította meg, hogy a 2006. augusztus 29-én kelt (3/F/14.), az alperesi társaság üzleti körében szabályszerűen aláírt levél tartalma szerint a Ptk. 242. §-ának (1) bekezdése szerinti tartozás-elismerésnek minősül, és az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felperes által érvényesített 34.869.180 forint alperesi tartozás nem áll fenn. Ezt az alperes semmivel nem bizonyította.

Megalapozatlanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy az ítélet iratellenes; az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt okiratokat tévesen értelmezte, és

alaptalan az az állítása is, hogy a felperes a vételár-követelésének a jogalapját kétséget kizáróan nem igazolta.

Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában, hogy a felperes a perbeli követelése jogalapját és összegaszerűségét - a 2006. augusztus 29-én kelt levélben foglalt tartozás-elismeréstől függetlenül - megfelelően bizonyította.

A per feltárt adatai szerint az alperes betonacélt és betonhálót vásárolt a felperestől. A felperesi társaság a perbeli termékeket raktárán tartja, így ezen árukészletéből szolgálta ki az alperest. Az alperes a termékeket átvette, ezt egyértelműen igazolják a felperes által az iratokhoz csatolt, és az alperes, illetve a képviselője által aláírt szállítólevelek (3/F/1-F/13.). A feltárt tényekkel és a felperes bizonyítékaival szemben alaptalan az a fellebbezésben is megismételt alperesi védekezés, hogy a felek a lényeges kérdésekben nem állapodtak meg (Ptk. 205. § (2) bekezdés). Az adott esetben ugyanis a felek a perbeli acéltermékekre vonatkozóan kölcsönösen és egyezően nyilvánították ki eladási, illetve vételi szándékukat, és az áruk átadása is megtörtént. A jogvita elbírálása szempontjából nem bír jelentőséggel az a körülmény, hogy néhány esetben az alperes az árut a felperestől megrendelte és az alperes azt visszaigazolta (7. sorszámú felperesi beadvány mellékletei), az esetek többségében írásbeli megrendelés és visszaigazolás nem volt, mely azonban nem feltétele a szerződés létrejöttének, mivel a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdése értelmében szerződést - jogszabály ellenkező rendelkezése hiányában - akár szóban, akár írásban lehet kötni, a szerződési akaratot ráutaló magatartással is kifejezésre lehet juttatni.

Alaptalanul állította továbbá az alperes, hogy a 2006. április 19-én és 2006. május 9-én kelt szállítóleveleken az átvevő személye ismeretlen. Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt bizonyítékok alapján helytállóan állapította meg, hogy a 2006. április 19-én kelt szállítólevélen szereplő áru átvételére ... jogosult volt, ezt bizonyítja a felperes által 9/F/26. sorszám alatt csatolt, s az alperes által 2006. április 19-én kiállított megbízólevél. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 2006. május 9-i szállítólevélen szereplő áru átvételére az alperes felhatalmazta ... gépkocsivezetőt (7/F/21. sorszám alatti irat).

Megállapítható tehát, hogy az alperes a 2006. augusztus 29-én kelt levelében foglalt elismerésével, s a felperes követelését megalapozó okirati bizonyítékokkal szemben nem bizonyította, hogy a vételár tartozása nem áll fenn, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére, a per újbóli tárgyalásának az elrendelésére nincs alap.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokai alapján - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése eredménytelen volt - az alperes a másodfokú eljárásban nem nyilatkozott, hogy perköltséget nem igényel -, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Pp. 79. §-ának (1) bekezdésében

foglaltakra, az alperest kötelezte a felperes másodfokú képviselőjével felmerült perköltség megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésében foglaltak alkalmazásával állapította meg.

Az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 forint jogorvoslati illetéket az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 64. §-a alapján alkalmazandó, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) bekezdése szerint köteles az államnak az adóhatóság felhívására megtéríteni.

Budapest, 2009. június 18.

. Bánki Horváth Mária s. k.,

a tanács elnöke

. Rédei Anna s. k.,
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.,
bíró